

redegørelsen: Først praksis, derefter lovfæstelse. Men jeg vil gerne spørge, om det er korrekt opfattet, at forudsætningen for at få lov til at ud-danne inden for erhvervsakademiuddannelserne, som jo er den væsentligste grundstamme for dem, er, at man bidrager aktivt til erhvervsakademier. Hvis det er korrekt forstået, er spørgsmålet, om det ligger i den nuværende lovform, og hvis det ikke gør det, bliver der måske tale om en eller anden form for behov for snarlig lovfæstelse, i hvert fald på det punkt.

Jeg synes generelt, det er rigtigt at sige, at hvis man vil en ligelig udvikling i dette samfund under de herskende samfundsvilkår, er uddannelse et af de bedste instrumenter til det. Det er svært nok at bruge uddannelsesinstitutioner som et redskab til at skabe mere regional lighed. Det er ikke let, men det er faktisk det eneste effektive redskab, vi har.

Der skal ikke være tvivl om, at Enhedslisten ønsker og slås for nogle andre samfundsforhold, hvor vi i anderledes høj grad kan bruge produktionsgrundlaget som en faktor til at udjævne. Det kan man som bekendt meget vanskeligt under kapitalismen, f.eks. var det smukt, hvis vores fødevarerproduktion havde langt større spredning end arbejdede hen mod ét slagteri i Danmark. Det er vanvid, og jeg mener ikke, at nogen ved deres fulde fem kan forsvare det. Det kræver samfundsindgreb, men lad det ligge. Jeg siger det bare for at understrege, at indtil videre har vi uddannelse som et vigtigt instrument også i regionalpolitikken.

Det næste springende punkt er, hvordan vi skaber varige studiemiljøer og varige faglige miljøer, og her mener jeg ikke, vi kommer uden om, at det er nødvendigt med penge. Det er rigtigt, som det siges i redegørelsen, at der er midler til stede. Men hvis det er korrekt, som mange har været inde på – og det er jeg bange for – at erhvervsskolerne skranter, er der jo behov for at give sektoren et ekstra løft, og det springende punkt er, om der er penge nok. Der skal ikke herske tvivl om, at Enhedslisten er meget indstillet på at vurdere, om der er tilstrækkeligt med midler, og vi vil løbende være med til at gøre det.

Flere ordførere har været inde på det, og selv om det ikke lige er i fokus i dag, er der et problem med handelsskolerne og deres økonomi. Vi er enige med dem, der har sagt, at taxametrene er for ringe, og vi er enige med dem, der har sagt – det er måske ikke så mange, det er måske kun én i virkeligheden – at taxameteret ikke er et

instrument, et redskab, der kan stå alene, i hvert fald til at sikre en god finansiering. Men vi hører også til blandt dem, der siger, at hvis det virkelig skulle komme dertil, at vi skal tildele erhvervsskoleområdet flere midler, vil det forudsætte en nyorganisering af disse skolars måde at agere på og styre på og lege med penge på. Vi er ikke bare nogle, der kommer og siger: Værsgo, her er penge. Der skal være en langt mere grundlæggende drøftelse af, hvordan disse skoler agerer, både økonomisk og demokratisk.

Tove Videbæk (KRF):

Tak for en god redegørelse.

Kristeligt Folkeparti er enig i, at uanset hvor i Danmark man bor, skal man have mulighed for at få sit ønske opfyldt, i det mindste om en kort videregående uddannelse.

Der skal sikres en rimelig og fair regional fordeling af uddannelsesmulighederne. Uddannelsesinstitutioner i yderkantområderne har stor betydning for den erhvervsmæssige struktur i de enkelte regioner og i den forbindelse også kulturel og social betydning, hvis vi tænker langsigtet.

Desværre findes der nogle store, hvide pletter på landkortet, især i nogle områder i Midt- og Vestjylland og i Sydjylland, og i den forbindelse må jeg altså gøre opmærksom på et problem. I mange sammenhænge bliver der ved festlige lejligheder udtrykt ønske om, at folk skal flytte til tyndt befolkede områder, og at der skal være liv i landsbyerne. Men hvad i alverden skal de folk gøre, som bor der, hvis de ønsker videreuddannelse, f.eks. KVU?

De kan naturligvis flytte til de større byer, og i denne forbindelse tænker jeg på Esbjerg og Herning. De kan også blive boende og benytte kollektiv trafik frem og tilbage, men hvad nu, hvis man bor ude i en landsby, hvor kollektiv trafik består af en bus, der går 2-3 gange om dagen og ikke i weekenden? Så er der kun tilbage, at de studerende må køre i egen bil frem tilbage hver dag, måske 50-100 km hver vej. Det vil de sikkert også gerne, men det koster jo altså penge, og dem har de studerende ikke ret mange af.

Nu er det jo nemlig sådan, som vi ved, at man kan få tilskud til kollektiv trafik. Man kan faktisk få 65 pct. rabat på billetterne til kollektiv trafik. Men hvad hjælper det, hvis man skal af sted kl. 23.30 om aftenen, altså før midnat, for at kunne være fremme på uddannelsesinstitutionen næste dag kl. 8? Sådan er det i nogle områder: De studerende spørger DSB, hvordan det kan